

Земельний кодекс України. Стаття 86. Спільна власність на земельну ділянку

- 1. Земельна ділянка може знаходитись у спільній власності з визначенням частки кожного з учасників спільної власності (спільна часткова власність) або без визначення часток учасників спільної власності (спільна сумісна власність).**
- 2. Суб'єктами права спільної власності на земельну ділянку можуть бути громадяни та юридичні особи, а також держава, територіальні громади.**
- 3. Суб'єктами права спільної власності на земельні ділянки територіальних громад можуть бути районні та обласні ради.**

ЗСУ: Відповідно до ст. 355 Цивільного кодексу України майно, що є у власності двох або більше осіб (співвласників), належить їм на праві спільної власності (спільне майно). Майно може належати особам на праві спільної часткової або на праві спільної сумісної власності.

Спільною частковою власністю є спільна власність з визначенням частки кожного з учасників спільної власності (ст.ст. 87, 88 Земельного кодексу України та коментар до них). Спільною сумісною власністю є спільна власність без визначення часток учасників спільної власності (ст. 89 Земельного кодексу України та коментар до неї).

Загальні питання щодо спільної власності на майно врегульовані Главою 26 «Право спільної власності» Цивільного кодексу України.

Слід звернути увагу, що право спільної власності на земельну ділянку передбачає не поділ земельної ділянки на частки, а частку у праві на земельну ділянку, тобто земельна ділянка залишається єдиним об'єктом.

Частинами 2, 3 коментованої статті передбачено, що спільну власність на земельні ділянки можуть набувати громадяни та юридичні особи, а також держава, територіальні громади. Суб'єктами права спільної власності на земельні ділянки територіальних громад можуть бути районні та обласні ради.